

James Outram Fraser

Paragraaf 1

Jeugd en beginjaren in China

James Outram Fraser werd geboren op 26 augustus 1886 in Londen. Al vroeg bleek dat James een intelligente jongen was. Hij ging studeren voor werktuigbouwkundig ingenieur. Daarnaast kon hij ontzettend goed pianospelen en zijn eerste pianorecital zou niet lang meer op zich laten wachten. Na zijn bekering verloor hij zijn belangstelling voor allerlei zaken die hem als het ware afhielden van God. Hij zwoor op een zeer radicale manier al zijn oude 'liefdes' af. Door een foldertje over het meewerken aan evangelisatie voelde hij zich gedrongen hier iets mee te doen. Op een dag nam hij de radicale beslissing zich aan te melden bij een zendingsgenootschap: de China Inland Mission. Deze organisatie had principes die heel goed aansloten bij James. Hij heeft zich drie keer aan moeten melden voordat hij aangenomen werd. Toen James eenentwintig was is hij begonnen met een training van een jaar aan het hoofdkwartier van de C.I.M. te Londen.

Na dit voorbereidingsjaar is James uitgezonden naar China. Daar heeft hij in de stad Tengyueh boven een Chinese herberg een kamer gehuurd. Hier kon hij verder studeren op de Chinese taal, soms ook met een taalleraar. Na een tijdje zou James voor het eerst gaan preken in het Chinees. Hij had nog niet eerder voor een groep gesproken, daarom bereidde hij zich grondig voor. Wat was eigenlijk de boodschap van een zendeling? 'Bij de voorbereiding van mijn toespraak las ik eerst de Handelingen der Apostelen door en nog enkele andere gedeelten, die ik met elkaar vergeleek [...]. En ik ontdekte dat er vier essentiële punten zijn bij de verkondiging van het evangelie: De kruisiging van Jezus Christus – een theologische uitleg hiervan is niet nodig. De opstanding van Jezus Christus – het belangrijkste van alles. [...] De opwekking aan de toehoorders om tot berouw te komen over hun zonden. De belofte aan allen die in Jezus Christus geloven, dat zij vergeving ontvangen voor hun zonden.

Daarna preekte James vaak op de markt van Tengyueh en deelde hij traktaten uit. Op deze markt krioelde het van de mensen. Er waren bijvoorbeeld handelaren vanuit de wijde omtrek en ook veel reizigers. Daar kwam James voor het eerst in aanraking met de bergbewoners van China. James' belangstelling was direct gewekt voor deze mensen. Hij merkte dat de Lisu's hem niet konden verstaan, maar dat ze wel enorm vriendelijk voor hem waren. Vanaf toen voelde hij een diepe genegenheid voor deze mensen.

Het uitdelen van lectuur in de streek rondom Paoshan werd gezegend. Chinezen denken doorgaans goed na en lectuur was zeker in die tijd moeilijk te krijgen. Na zijn preken of in gesprekken met mensen gaf James vaak wat lectuur aan hen of hij liet hen er een paar centen voor geven. Meestal was dit een vertaald Marcusevangelie of wat preken van Spurgeon.

Intussen heeft James ook de kans gekregen een aantal reizen naar de bergbevolking in de Lisu streek te ondernemen. Hier heeft hij veel gepreekt en soms ook vrucht op zijn prediking mogen ondervinden.

Paragraaf 2

Tegenstand en duisternis

Door de revolutie die in China woedde van 1911 en 1912 is James naar Birma gevlucht. Hij heeft daar ook gepredikt onder de wilde Shan- en Kachinstammen. Toen hij weer

terugkwam in Tengyueh bleek dat zijn huis en bezittingen helemaal ongeschonden waren. Daarna werd James uitgenodigd op een Lisu bruiloft in het Zes Gezinnen Dal (dit was een heel klein dorpje). Na James' prediking beleden zij te geloven in Jezus Christus. Een tijdlang zijn James en Carl bij hen gebleven, maar het armelijke leven viel Carl erg zwaar. Samen zijn ze teruggegaan naar Tengyueh. Daar was inmiddels een kleine gemeente ontstaan en vier mensen daar wilden graag gedoopt worden.

Het leek voor James nu erg voorspoedig te gaan, maar de duivel staat zijn terrein niet zomaar af. Dat bleek toen de familie Tsai hun demonenaltaar wilden verbranden. Nog diezelfde nacht kreeg vader Tsai enorme rugpijn. Zijn familie probeerde er alles aan te doen, maar vooral hebben ze veel gebeden. Tot hun grote vreugde en bemoediging zakte de pijn af en verdween tenslotte helemaal. Toch was James verontrust door dit voorval. Blijkbaar was de duivel in dit gebied heel actief.

Om erachter te komen wat de doorwerking van de prediking van het Evangelie had gedaan onder de Lisu bevolking en hun taal beter te leren, wilde James een reis ondernemen. Oude Vijf was bereid met hem mee te gaan (van de familie Tsai). Eerst is hij naar Kleine Rivier en Sieraadberg geweest. Op dat moment ontving hij een brief van de heer Hoste (algemeen directeur van het C.I.M.). Hij vroeg of James een rapport wilde schrijven over zijn geliefde streek.

James heeft veel gezien op deze reis. Misschien wel het meest schokkend was de ervaring van de ladder met zwaarden in Tantsah die door mensen beklommen werd die helemaal beheerst werden door demonen. Opnieuw zag hij de enorme duisternis die heerste onder de Lisu bevolking die hij zo lief gekregen had. Toen James weer terug was leed hij aan malaria en was hij helemaal uitgeput, toch was hij ook verheugd over het nieuws dat hij van Oude Vijf had gehoord. Bijna zijn hele familie diende de Heere weer en in Kleine Rivier waren de zieken hersteld.

Niet lang daarna kreeg James de opdracht om ook een rapport te schrijven over de Zwarte Lisu. Zij woonden in de diepe ravijnen van de Salween rivier. Ba Thaw vergezelde hem op deze reis en meneer Geiss van de Amerikaanse Unie van Baptisten was ook bij hem. Na deze reis wist James dat er wel tienduizenden Lisu wonen in deze gebieden. Door zijn ontmoetingen met de Lisu kreeg James steeds zekerder te geloven dat er binnen niet al te lange tijd de Lisubevolking zich in groten getale tot God zouden wenden.

Paragraaf 3

Het gebed als een krachtig middel

Langzaam rijpte het besef in James dat alleen het gebed, door de Geest gewerkt, van zeer grote betekenis kan zijn. Er zijn verschillende soorten gebeden, namelijk voorbede, smeekbede, het worstelend gebed en het gelovig gebed. Het gelovig gebed is een vastomlijnd verzoek om een vastomlijnd antwoord en in een vastomlijnd geloof.

James heeft een lange brief geschreven met zijn ideeën over dit 'gelovig gebed'. Deze brief is uitgegeven in een boekje. Daarin vergelijkt James het gelovig gebed met een Canadese immigrant. De immigrant wordt naar Canada gelokt om het goudgele graan. Zijn doel is daar een goede oogst te krijgen en daardoor veel geld te kunnen verdienen.

Na een tijd voelde James dat het moment gekomen was voor het gelovig gebed. 'Ik was mij volledig bewust waar ik mee bezig was en wat het mij zou kunnen gaan kosten en ik gaf mij voor honderd procent in deze vraag die ik deed in geloof: honderden Lisu-gezinnen voor Christus. De transactie was tot stand gebracht. Ik stond op uit mijn gebed met de diepe, vaste overtuiging, dat ik het antwoord al ontvangen had' (Crossman, 2009, p. 88).

Dat James zoveel gewicht hangt aan het gebed is niet alleen te zien in zijn brieven over dit onderwerp, maar ook aan het feit dat hij al zo snel om gebedspartners heeft gevraagd. Daarom schreef James aan zijn moeder over 'de mogelijkheid een groep gelijkgezinde vrienden bijeen te brengen, groot of klein, op één plaats of verspreid over het land, om samen te werken in deze voorbede' (Crossman, 2009, p. 75).

Onmiddellijk kwam zijn moeder in actie. Niet lang daarna ontving ze veel mensen om James 'er doorheen te bidden.' Deze gelovigen waren bereid de last met James delen. Het duurde lang voordat de gebeden verhoord werden. James' geloof en gebed werd in deze tijd verdiept. Uiteindelijk werden de gebeden wel verhoord: "Op een afstand van duizenden kilometers waren mensen betrokken bij het werk van God onder de Lisu en bij James persoonlijk, dat hij staande zou blijven door de kracht van de Geest. Hij wist nu met zekerheid, dat de gebeden van Gods volk de oogst hadden gebracht. Hij wist ook, dat zijn roepen tot God om bevrijding in zijn eigen leven en om redding van de Lisu in de hemel gehoord was. Zijn roepen was niet nu pas gehoord, maar was toen reeds gehoord. Toen begon het te regenen, nu kwamen de stromen van zegen. (...) De lange donkere maanden van beproeving waren niet een fout van God: ze waren Gods volmaakte plan" (Crossman, 2015, p. 137).

Paragraaf 4

Vrucht op de prediking en het sterven van James

Doordat James alles zo precies gerapporteerd heeft, kunnen we precies de ontwikkeling van het christendom in dit uitgestrekte gedeelte van China zien. Na een tijd waren er 129 gezinnen (bij elkaar 600 mensen) christen geworden, verspreid over 120 kilometer. Dit is een grote kudde, maar er was geen herder die de kudde kon leiden. Terwijl James hiermee worstelde kwam op een dag Ba Thaw zomaar op bezoek. James zag dit als een wonder van God. Ba Thaw was zeer geschikt en zou de mensen ook kunnen verstaan. Hij mocht de herder worden van deze grote kudde.

In die tijd trouwde James met Roxie Dymonds (zij was toen 23 jaar oud en dus veel jonger dan James). Roxie was lid van de Methodisten Zending en zou juist naar Kunming komen. Haar vader was ook zendeling en daardoor is ze in China geboren. In oktober 1929 trouwen ze. Samen reizen ze daarna verder. Hun huwelijk werd bekroond door de geboorte van twee dochters, een dochter werd geboren in Shanghai en de ander in Birma.

Met de gezondheid van James ging het op dat moment niet zo goed. Hij is een aantal keer ziek geweest.

Het was zijn plan in Paoshan een huis voor zijn gezin te zoeken om daar aan zijn uitgebreide correspondentie te kunnen werken en daarnaast veel te bidden. De laatste dagen van zijn leven heeft hij hier doorgebracht in vasten en gebed.

Op een dag bleek dat James leed aan kwaadaardige hersenmalaria. In Paoshan waren hier geen geschikte medicijnen tegen. Al snel raakte James buiten bewustzijn en twee dagen lang had hij hoge koorts. Op zaterdagavond kwam er rust over hem. De volgende zondagmorgen is hij overleden (25 september 1938).

In Paoshan werd een afscheidsdienst in het Lisu gehouden. Daarin werd gebeden, gezongen en ook enkele toespraken gehouden. Een paar dagen later kreeg James een christelijke begrafenis. Hij is begraven op een heuvel. Vanaf deze heuvel is heel Paoshan te zien en ook is er uitzicht op de bergen waar hij jarenlang in rondgezworven had. Op de grafsteen staan de bekende woorden uit Johannes 11:25-26 in het Lisu, Chinees en Engels: 'Jezus zeide tot haar: Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven; En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.'

Paragraaf 5

Lisu bevolking waar James Fraser het Evangelie bracht

De Lisu leven voornamelijk in de provincie Yunnan en in delen van de provincie Sichuan. Vermoedelijk komt het volk oorspronkelijk uit Tibet en heeft het zich later meer naar het oosten toe gevestigd. Behalve in China wonen de Lisu ook in Thailand, Myanmar en in de Indiase staat Arunachal Pradesh. Kenmerken van de Lisu zijn dat ze traditionele, kleurrijke kleding aanhebben. Aan hun mooie kleding zijn ze snel te herkennen. Ook zijn de blauwe, eenvoudige petjes onmisbaar op de foto's van de Lisu. Al met al zijn het 1,2 miljoen mensen die 'Lisu' genaamd worden.

Fraser trok in 1910 naar de Yunnan provincie in China. En daar ontdekte hij in 1911 driehonderd kleine dorpen met meer dan tienduizend Lisu. Het waren mensen die nog nooit van het Evangelie gehoord hadden! James Fraser heeft veel gepredikt en verteld over God en Zijn Woord. En dat is niet vruchteloos gebleven! Naar schatting wonen er vandaag de dag 300.000 Lisu-christenen in China, terwijl in Thailand en Myanmar nog meer Lisu-christenen wonen. De Lisu zijn een gepassioneerde, evangelische groep mensen, die in hun eigen cultuur de boodschap van Gods genade delen met andere mensen.

Dat de Lisu-bevolking door Gods voorzienigheid is geraakt is een wonder te noemen. Deze mensen in de bergen heeft Fraser door zijn aanhoudend gebed tot God kunnen brengen. Deze eenvoudige christenen hebben al een lange geschiedenis achter zich, waar we God alleen alle dank voor kunnen brengen dat er al zoveel duizenden mensen zijn bekeerd in deze verre streek.

Paragraaf 6

Animisme

De meeste bergstammen in China, waar de Lisu bevolking er een van is, waren animistisch. Het woord animisme wordt gebruikt voor religies die geloven in geesten en waarbij de geestelijke wereld onafscheidelijk verbonden is met de werkelijkheid. Tussen de geesten en de mensen is een relatie die menselijke inspanning vraagt. De menselijke inspanning is nodig om de geesten gunstig te stemmen. Er zijn vriendelijke, behulpzame geesten die dankbaarheid bewezen moeten worden door gebed en het brengen van offers. Er zijn ook kwade geesten met slechte bedoelingen. Deze moeten worden vermeden of tevredengesteld. Mensen met een animistische religie leven daarom continu in angst. Het

contact met de geesten wordt onderhouden door speciale figuren, zoals bezweerders (Van Dis).

In veel animistische religies heeft de voorouderverering een grote plaats. In veel huizen staat daarom een voorouderaltaar. De geesten van de voorouders worden aanbeden en er worden ceremonies gehouden tot eer van de geesten van de voorouders (Changwon Shu, 1998). De Lisu dienen geen afgodsbeelden, maar brachten alleen voedseloffers (Crossman, 2015).

De geesten, hun kracht en uitwerking zijn in animistische religies werkelijkheid. Ook James O. Fraser ervaarde dat onder de Lisu bevolking. Familie Koh, een van de families waar hij als eerste kwam, hadden een plank in hun huis, die dienst deed als huisaltaar om de demonen te vereren. "Op de plank stonden een schaal met rijst, een kom om wierook in te branden en een bos bladeren, waarin, naar men meende, de demonen huisden. Boven dit alles hing een stuk rood papier met de woorden: Hemel en Aarde. Deze plank herinnerde James er duidelijk aan, dat dit huis, ondanks alle vriendelijkheid van de Lisu en hun welkom voor hem en zijn boodschap, reeds bezet was door een andere macht. En toch wist James nog maar heel weinig uit de eerste hand over alles wat deze demonenplank eigenlijk betekende" (Crossman, 2015, p. 39).

Dit veranderde toen hij kennismaakte met een andere familie, de familie Tsai. Zij werden christenen en het ging hun eerst voor de wind. Ze hadden geen last van de boze geesten. Een van hen zei zelfs: "Men zegt dat de meeste Lisu uit het Rustdal zitten af te wachten of er iets zal gebeuren met onze familie, en als er niets gebeurt, willen velen van hen ook christen worden" (Crossman, 2015, p. 58). Het bleek echter dat de duivel zijn terrein niet zomaar prijs gaf. Nadat de vader van de familie Tsai over het demonenaltaar begon te spreken, besloot de familie om het direct te verbranden. Nog diezelfde nacht kreeg vader Tsai enorme rugpijn. Zijn familie probeerde er alles aan te doen, maar vooral hebben ze veel gebeden. Tot hun grote vreugde en bemoediging zakte de pijn af en verdween tenslotte helemaal. Toch was James verontrust door dit voorval. Blijkbaar was de duivel in dit gebied heel actief.

Later is de familie toch teruggekeerd tot het animisme: "De boze is vreselijk druk bezig geweest. Het resultaat is, dat de heel familie Tsai met uitzondering van Oude Vijf is teruggevallen in hun oude leven en bijgeloof. Tijdens mijn afwezigheid kreeg de oudste kleinzoon koorts. Een klein beetje kinine zou waarschijnlijk voldoende zijn geweest om hem te genezen, maar in plaats dat zij naar mij kwamen om medicijnen, zoals ik met hen afgesproken had als de nood aan de man kwam, haalden zij er op aanraden van de burens een bezweerder bij. Hij vertelde hun dat dit het werk was van een geest. Woedend omdat ze die bos bladeren weggehaald hadden, was hij nu wraak komen nemen. Toen zetten zij weer een grote bos bladeren neer en beloofden een varken te offeren aan de geesten. Dit zullen ze doen, zodra ze het betalen kunnen. Geen liederen meer, geen gekleurde traktaten, enzovoort. De christelijke boeken gingen aan de kant en ze zijn gestopt met zingen en bidden" (Crossman, 2015, p. 65).

Misschien wel het meest schokkend was de ervaring van de ladder met zwaarden in Tantsah die door mensen beklommen werd die helemaal beheerst werden door demonen. James zag hier hoe sterk de greep van de demonen op de mensen was. De mensen leefden in angst en

eigenlijk in een grote slavernij. Door vrijwilligers op een ladder van scherpe zwaarden te laten klimmen, moest de grote geest verzoend worden. Terwijl dit gebeurde was de angst op de gezichten van de omstanders te zien. “Voor James was dit een duidelijk bewijs, dat deze mensen geboren en opgegroeid waren als kinderen der duisternis. Ze moesten deze rituelen wel uitvoeren en ze moesten de geesten wel gehoorzaam zijn, hun eigen wil was daarbij volledig uitgeschakeld” (Crossman, 2015, p. 113).

Paragraaf 7

Het Fraser alfabet

James O. Fraser had na drie en een half jaar, in juli 1912, al de zes onderdelen van zijn Chinese taalstudie afgerond. Nu kon hij terugkeren naar het Lisu dorp, om tussen de mensen te wonen en hun taal te leren. James bedacht zelf een manier om Lisu te leren, want men had geen alfabet! Maar hoe deed hij dat? Hij begon, heel gewoon de klanken die hij hoorde op papier te zetten. De innerlijke drang om de Lisu taal op papier te krijgen was omdat men graag Bijbels wilde vertalen in de taal van de Lisu. Nadat Fraser een soort van Lisu-alfabet had gemaakt, begon hij er les in te geven bij de Lisu.

Rond 1915 was het alfabet klaar. In 1921 erkende de Chinese regering het Fraser alfabet als het officiële schrift voor de Lisu taal en moedigde het gebruik ervan sindsdien aan. Het alfabet gebruikt hoofdletters uit het Latijnse schrift, en gedraaide of ondersteboven versies daarvan, om medeklinkers en klinkers te schrijven. De taal wordt door ongeveer 657.000 mensen in Myanmar, India, Thailand en in de Chinese provincies Yunnan en Sichuan gesproken.

Gedeelten van de Schrift werden vertaald in 1921. Het nieuwe Testament werd in Lisu gedrukt in 1938. De gehele Bijbel is voltooid in 1968. De Lisu-christenen hebben al tienduizenden Bijbels gekregen in hun eigen taal. Ook worden er nog steeds Bijbels aangeleverd. James O. Fraser heeft ook de muzikale ‘taal’ ontworpen voor de Lisu. Zo kon de muziek de boodschap van het Evangelie dienen.

Tot slot

Inmiddels heeft u heel wat informatie over het leven van James Fraser kunnen lezen. Over zijn roeping tot zendeling, zijn werk onder de Lisu bevolking in China en de tegenstand die hij daar ondervond. Het laat zien dat God doorgaat met Zijn werk, dat Hij ook in China Zijn Kerk vergadert. Het laat ook zien dat de duivel dat probeert te verhinderen. Gelukkig is de macht van God groter dan de macht van de duivel en zal Hij Zijn Kerk samenbrengen uit alle landstreken van de wereld. Het is belangrijk dat kinderen dit gaan zien en beseffen. De lessen en de informatie uit dit document kunnen daaraan bijdragen.

Literatuur

Crossman, E. (1982). Als het regent in de bergen. Overseas Missionary Fellowship Singapore.

Changwon Shu (1998, 27 november). Het aanbidden van de voorouders. *Reformatorisch Dagblad*. Geraadpleegd van

https://www.digibron.nl/viewer/collectie/Digibron/offset/0/zoekwoord/voorouderverering+china/id/tag:RD.nl,1998|127:newsml_9e1918de0f8ed1a20b1da33655388149

Dis, van, W. *Animisme*. Geraadpleegd van <https://omf.org/be/animisme/>